

ДЕРЖАВНЕ БЮРО РОЗСЛІДУВАНЬ

Територіальне управління, розташоване у місті Львові

79008, м. Львів, вул. М.Кривоноса, 6, тел. 0 800 35 03 56

e-mail: sdz@lv.dbr.gov.ua, сайт: dbr.gov.ua, код ЄДРПОУ 42334907

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Івано-Франківськ

«20» липня 2024 року

Старший слідчий П'ятого слідчого відділу (з дислокацією у м. Івано-Франківську) Територіального управління ДБР, розташованого у місті Львові, Антошко Микола Іванович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42023090000000069 від 28.11.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278 КПК України, -

П О В І Д О М И В:

Ситніку Миколі Вікторовичу, 06.01.1972 р.н., українцю, уродженцю міста Красний Луч (м. Хрустальний) Луганської обл., жителю міста Хрустальний (м. Красний Луч) Луганської області вул. Проїзна, буд. 84, громадянину України, раніше не судимому, -

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 1 ст. 111 КК України, тобто у вчиненні державної зради, а саме: діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України: переході на бік ворога в умовах збройного конфлікту (в редакції Закону України про кримінальну відповідальність станом на 04.06.2014);

- ч. 7 ст. 111-1 КК України, тобто в умисних діях, які виразились у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території;

- ч. 1 ст. 258-3 КК України, тобто в умисних діях, які виразились в участі в терористичній організації;

- ч. 2 ст. 260 КК України, тобто в умисних діях, які виразились в участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Ситнік М.В.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, зокрема громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі – ГШ ЗС РФ) на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади й службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя й південно-східних регіонів України із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних, інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 27.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Луганської народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Луганської народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «ЛНР» має організовану структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість, чітку ієрархічність її дисципліну, його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військово озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього, порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ЛНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Луганської області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та мають загальну координацію керівництва.

Розпорядженням КМУ від 7 листопада 2014 р. № 1085-р, із змінами, внесеними згідно з Розпорядженням КМ № 117-р від 02.02.2022, «Про затвердження переліку населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють або здійснюють не в повному обсязі свої повноваження» Ровеньківський

район Луганської області, до складу якого входить місто Хрустальний (Красний Луч) внесене до відповідного переліку.

Відповідно до розділу II «Тимчасово окуповані Російською Федерацією території України» Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженому Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України №309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 23 грудня 2022 р. за № 1668/39004 зі змінами, внесеними Наказом від 09.03.2023 № 84, зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 09 березня 2023 року за № 424/39480, вся територія Ровеньківського району, Луганського району Луганської області, в тому числі місто Хрустальний (м. Красний Луч) тимчасово окуповані Російською Федерацією з 07.04.2014 року.

З метою виконання функцій підрозділу силового блоку «ЛНР», 07.10.2014 її самопроголошеним головою видано указ, відповідно до якого, для захисту інтересів «ЛНР» та її громадян, створено воєнну структуру «Народна міліція «ЛНР» (далі – «НМ «ЛНР»»), підрозділи якої дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та яка має загальну координацію і кураторів російської федерації, та є структурним підрозділом «МВД ЛНР».

Пунктом 9 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку» від 21.06.2018 №2469-VIII (далі – Закон «Про національну безпеку») визначено, що національна безпека України – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

У відповідності до п. 2 ст. 1 Закону «Про національну безпеку», воєнна безпека – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз.

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканність – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність означає підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є сукупність економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного і суто військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, їх здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у воєнні дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Державна зрада може виявитися у таких формах: 1) перехід на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту; 2) шпигунство; 3) надання

іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Перехід на бік ворога означає, що громадянин України надає безпосередню допомогу державі, з якою Україна на той час перебуває у стані війни або збройного конфлікту. В конкретних випадках цей злочин може полягати у вступі на службу до певних військових чи інших формувань ворожої держави (поліції, каральних загонів, розвідки), наданні засобів для вчинення злочинів агентам спецслужб іноземних держав, усуненні перешкод для їх вчинення або наданні зазначеним агентам іншої допомоги.

У свою чергу, громадянин України Ситнік Микола Вікторович, 06.01.1972 року народження, у відповідності до наказу УМВС України у Луганській області № 236 від 16.08.1995 призначений на посаду дільничного інспектора міліції служби дільничних інспекторів міліції Краснолуцького міського відділу.

31.01.2005 Ситніку М.В. відповідно до наказу УМВС України у Луганській області № 30 від 31.05.2005 присвоєно спеціальне звання майор міліції.

В подальшому, відповідно до наказу ГУ МВС в Луганській області № 48 від 07.02.2012 Ситнік М.В. призначений на посаду начальника 2-го міського відділення міліції Краснолуцького міського відділу ГУ МВС України у Луганській області.

Під час роботи в органах внутрішніх справ України Ситнік М.В. склав присягу і урочисто поклявся завжди залишатися відданим народові України.

Згідно з положеннями ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» працівники органів внутрішніх справ відносяться до працівників правоохоронних органів.

04 липня 2014 на офіційному веб-сайті МВС України було розміщено звернення колеги МВС України до особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ Донеччини та Луганщини, згідно якого всі працівники були зобов'язані прибути до м. Сватово Луганської області до 07 липня 2014 року.

На виконання вимог наказу МВС України від 12 березня 2013 року № 230, яким затверджена Інструкція про порядок проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ України, наказом начальника ГУ МВС України у Луганській області від 22 жовтня 2014 року № 3357 було призначено службове розслідування за фактом невиходу на службу окремих співробітників міліції в тому числі і Ситніка М.В.

Порядок проходження служби особами рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, їх права і обов'язки регулюється Законом України від 20 грудня 1990 року № 565-ХІІ «Про міліцію», в редакції чинній станом на 2014 рік, Дисциплінарним статутом ОВС та Положенням № 114.

Визначення службової дисципліни міститься у статті 1 Дисциплінарного статуту та означає дотримання особами рядового і начальницького складу Конституції і законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів МВС підпорядкованих йому органів і підрозділів та Присяги.

Відповідно до статті 4 Дисциплінарного статуту наказ є формою реалізації службових повноважень особи начальницького складу, згідно з якими визначаються мета і предмет завдання, строк його виконання та відповідальна особа, якій належить його виконати. Накази можуть даватись як в усній, так і в письмовій формі. У разі одержання наказу від старшого прямого начальника підлеглий зобов'язаний виконати його та повідомити про це свого безпосереднього начальника.

За змістом статті 7 Дисциплінарного статуту службова дисципліна базується на високій свідомості та зобов'язує кожну особу рядового і начальницького складу: дотримуватися законодавства, неухильно виконувати вимоги Присяги, статутів і

наказів начальників; дотримуватися норм професійної та службової етики; сприяти начальникам у зміцненні службової дисципліни, забезпеченні законності та статутного порядку; виявляти повагу до колег по службі та інших громадян, бути ввічливим, дотримуватися правил внутрішнього розпорядку тощо.

Види дисциплінарних стягнень за порушення службової дисципліни наведені в статті 12 Дисциплінарного статуту, найсуворішим з яких є звільнення з органів внутрішніх справ, що застосовується як крайній захід дисциплінарного впливу.

Порядок накладення дисциплінарних стягнень на осіб рядового і начальницького складу врегульовано статтею 14 Дисциплінарного статуту.

Зокрема, з метою з'ясування всіх обставин дисциплінарного проступку, учиненого особою рядового або начальницького складу, начальник призначає службове розслідування. При визначенні виду дисциплінарного стягнення мають враховуватися тяжкість проступку, обставини, за яких його скоєно, заподіяна шкода, попередня поведінка особи та визнання нею своєї вини, її ставлення до виконання службових обов'язків, рівень кваліфікації тощо. Звільнення осіб рядового і начальницького складу з органів внутрішніх справ як вид стягнення є крайнім заходом дисциплінарного впливу.

З тексту присяги працівника внутрішніх справ України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1991 року № 382, вбачається, що кожний працівник органів внутрішніх справ України, який склав таку присягу, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України: поклявся завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю; присягнув з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та підвищувати рівень культури, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, поклявся мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

Визначення дисциплінарного проступку міститься в статті 2 Дисциплінарного статуту та означає невиконання чи неналежне виконання особою рядового або начальницького складу службової дисципліни.

Підстави звільнення зі служби осіб рядового і начальницького складу, в тому числі за порушення дисципліни, вчинення адміністративного чи кримінального правопорушення, встановлені пунктами 63 - 65 Положення № 114.

У свою чергу, не пізніше 07.07.2014, точнішої дати досудовим розслідуванням не встановлено, громадянин України Ситнік М.В., маючи спеціальне звання – майор міліції, будучи працівником правоохоронного органу України, підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, умисно, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності України, усвідомлюючи, що він вчиняє державну зраду, умисно не виконав звернення колегії МВС України до особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ Донеччини та Луганщини, згідно якого всі працівники були зобов'язані прибути до м. Сватово Луганської області до 07.07.2014, добровільно вступив на службу до незаконного збройного формування терористичної організації т.зв. «ЛНР», де в подальшому і проходив службу на різних посадах.

Так, громадянин України Ситнік М.В. не пізніше 07.07.2014 був призначений на посаду т.зв. «полицейского Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики», а в подальшому не

пізніше 08.11.2023 призначений на посаду т.зв. «полицейского (сотрудника) отдела Министерства внутренних дел россии «Стахановский».

За результатами вище вказаного службового розслідування Ситнік М.В. відповідно до наказу ГУ МВС України у Луганській області № 375 о/с від 04.11.2014 був звільнений із органів внутрішніх справ України.

Таким чином, громадянин України Ситнік М.В., діючи з прямим умислом, тобто усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України, перебуваючи на службі у незаконних збройних формуваннях терористичної організації т.зв. «ЛНР», а в подальшому на службі в т.зв. «Отделе Министерства внутренних дел россии «Стахановский», допомагав представникам окупаційної влади у проведенні обшуків та фільтраційних заходів з проукраїнським налаштованим населенням на тимчасово окупованій території Луганської області та близькими родичами військовослужбовців Збройних Сил України, які мешкають в тимчасово окупованих м. Хрустальний (м. Красний Луч) та м. Кадіївка (м. Стаханов) Луганської області, з метою встановлення відомостей військового характеру, щодо підрозділів Збройних Сил України, зокрема ідентифікації військовослужбовців на місцевості у зоні бойових зіткнень з збройними силами російської федерації, на території Луганської та Донецької області.

За таких обставин, Ситнік М.В., умисно перейшов на бік ворога в умовах збройного конфлікту.

Таким чином, Ситнік Микола Вікторович обґрунтовано підозрюється в державній зраді, тобто діянні умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України: переході на бік ворога в умовах збройного конфлікту (в редакції Закону України про кримінальну відповідальність станом на 04.06.2014), тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

24 лютого 2022 року військовослужбовці збройних сил чи інших військових формувань російської федерації, шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, з нанесенням ракетних та авіаційно-бомбових ударів по військовій і цивільній інфраструктурі, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Запорізькій, Житомирській, Київській, Луганській, Сумській, Харківській, Херсонській та Чернігівській областях, та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе народногосподарське й оборонне значення, після чого здійснили військову окупацію частини території України, в тому числі й частини Луганської області, яка була захоплена в квітні 2014 року.

Так, відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України від 15.04.2014 (в редакції від 01.01.2023), тимчасово окупована російською федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація російською федерацією території України, визначеної ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для російської федерації жодних територіальних прав.

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ і міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, в тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Тимчасово окупованою територією відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону №1207-VII, є частина території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили й здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили і здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації.

Відповідно до розділу II «Тимчасово окуповані Російською Федерацією території України» Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженому Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України №309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 23 грудня 2022 р. за № 1668/39004 зі змінами, внесеними Наказом від 09.03.2023 № 84, зареєстрованому в Міністерстві юстиції України 09 березня 2023 року за № 424/39480, вся територія Ровеньківського району, Луганського району Луганської області, в тому числі місто Хрустальний (м. Красний Луч), тимчасово окуповані Російською Федерацією з 07.04.2014 року.

Після окупації частини Луганської області, представниками збройних формувань російської федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території міста шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

Разом з цим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, представниками збройних формувань російської федерації всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано було створено окупаційну адміністрацію російської федерації, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території міста та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Так, положеннями п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII визначено, що окупаційна адміністрація російської федерації, це сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених російською федерацією або за сприянням російської федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними російською федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей.

У свою чергу, слідством встановлено, що не пізніше 08.11.2023, більш точної дати досудовим розслідуванням не встановлено, громадянин України Ситнік М.В., підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, умисно, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності України, добровільно вступив на службу до незаконного збройного формування, що здійснює свою протиправну діяльність на тимчасово окупованій рф території Луганської області, а саме до так званого «Отдела Министерства внутренних дел россии «Стахановский», на посаду т.зв. «полицейского (сотрудника)».

Таким чином, Ситнік М.В., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, добровільно долучився до незаконного збройного формування, створеного на тимчасово окупованій території України, котре, з огляду на вище зазначені обставини, має статус незаконного правоохоронного органу російської федерації.

Крім цього, громадянин України Ситнік М.В., діючи з прямим умислом, тобто усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України, в складі т.зв. «Отдела Министерства внутренних дел россии «Стахановский», з метою виконання загального плану захоплення території України виконував обов'язки працівника цього незаконно створеного озброєного підрозділу, допомагав представникам окупаційної влади у проведенні обшуків та фільтраційних заходів з проукраїнським налаштованим населенням на тимчасово окупованій території Луганської області та близькими родичами військовослужбовців Збройних Сил України, які мешкають в тимчасово окупованих м. Хрустальний (м. Красний Луч) та м. Кадіївка (м. Стаханов) Луганської області, з метою встановлення відомостей військового характеру, щодо підрозділів Збройних Сил України, зокрема ідентифікації військовослужбовців на місцевості у зоні бойових зіткнень із збройними силами російської федерації, на території Луганської та Донецької області.

Таким чином, Ситнік Микола Вікторович обґрунтовано підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990

вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України, в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі - АР Крим), області, зокрема, Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно преамбули Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24.02.2022 переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації (далі – міністерство оборони), підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до ст. 2 Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, діяльність збройних формувань Російської Федерації та окупаційної адміністрації російської федерації у Донецькій та Луганській областях, що суперечить нормам міжнародного права, є незаконною, а будь-який акт виданий у зв'язку з такою діяльністю є недійсним і не створює жодних правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження або смерті особи на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях, які додаються відповідно до заяви про державну реєстрацію народження особи та заяви про державну реєстрацію смерті особи.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» від 20.03.2003 № 638-IV терористична організація - це стійке об'єднання трьох і більше осіб, яке створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого здійснено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів. Терористична діяльність - це діяльність, яка охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях; організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само, як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання терористів; пропаганду і поширення ідеології тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

Визначальним для визнання організації терористичною є те, що хоч один з її структурних підрозділів здійснює терористичну діяльність з відома хоча б одного з керівників (керівних органів) усієї організації.

Рішенням Варшавської конвенції 2001 року, Резолюції Ради Безпеки ООН від 28.09.2001 № 1373 по боротьбі з тероризмом, а також відповідних положень Закону України «Про боротьбу з тероризмом» від 20.03.2003 № 638-IV терористична організація виділена як вид злочинної організації за спеціальною метою - здійснення терористичної діяльності.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу. Про визнання російської федерації державою-агресором, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано російську федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку, а «Луганська народна республіка» (далі - «ЛНР») і «Донецька народна республіка» (далі - «ДНР») терористичними організаціями.

Заявою «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами російської федерації та керівниками терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян», яка схвалена Постановою Верховної Ради України від 04.02.2015 № 145-VIII, Україна визнала юрисдикцію Міжнародного кримінального суду щодо злочинів проти людяності та воєнних злочинів, скоєних вищими посадовими особами російської федерації та керівниками терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян.

Визнання Верховною Радою України так званих самопроголошених організацій «ЛНР» та «ДНР» терористичними, а численні злочини вчинені її представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», схваленій Постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення організацій «ЛНР» та «ДНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників вказаної терористичної організації.

Враховуючи вищевикладене, так звана організація «ЛНР» містить всі необхідні ознаки терористичної організації, має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

При цьому, кожний учасник політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та насильницька зміна конституційного ладу України.

З метою виконання функцій підрозділу силового блоку «ЛНР», її самопроголошеним головою видано указ, відповідно до якого, для захисту інтересів «ЛНР» та її громадян, створено воєнну структуру «Народна міліція «ЛНР» (далі – «НМ «ЛНР»»), яка дислокується в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та має загальну координацію та кураторів із російської федерації.

У свою чергу, в ході досудового розслідування встановлено, що у період не пізніше ніж з 07.07.2014 і по 07.11.2023 громадянин України Ситнік М.В. проходив службу на посаді т.зв. «полицейского Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики».

При цьому, Ситнік М.В. усвідомлював, що терористична організація «ЛНР», в діяльності якої він приймає участь, діє на території України незаконно та що її учасники застосовують зброю, вчиняють терористичні акти, захоплення будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, вбивства людей, вибухи, підпали та інші дії, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людей, завдають

значної матеріальної шкоди та призводять до настання інших тяжких наслідків, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокацій воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення та впливу на прийняття рішень органами державної влади, місцевого самоврядування, а також перешкоджають виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України, військовослужбовцями Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяними у відсічі збройної агресії російської федерації проти України.

Тобто, будучи громадянином України, Ситнік М.В., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, добровільно долучився та прийняв участь у терористичній організації «Луганська народна республіка», шляхом вступу до складу «Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики» та участі у функціонуванні вказаного структурного підрозділу т.зв. «МВС ЛНР».

Таким чином, Ситнік Микола Вікторович обґрунтовано підозрюється в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Крім цього, слідством встановлено, що не пізніше ніж 07.07.2014 і по 07.11.2023, громадянин України Ситнік М.В., підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України, добровільно вступив та приймав участь у незаконному збройному формуванні терористичної організації «ЛНР», а саме у так званому «Краснолучскому городскому отделу внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики», на посаді т.зв. «полицейского». У подальшому, не пізніше ніж 08.11.2023, більш того часу слідству не представилося за можливе встановити, громадянин України Ситнік М.В. вступив на службу до т.зв. «Отдела Министерства внутренних дел России «Стахановский», на посаду т.зв. «полицейского (сотрудника)», на котрій проходить службу та виконує незаконні вказівки представників окупаційної влади рф по теперішній час.

Вказані вище незаконні збройні формування мають організаційну структуру військового типу, а саме: єдиноначальність, підпорядкованість та дисципліну, і в яких проводиться стройова та фізична підготовка, та які мають на озброєнні придатну для використання вогнепальну, вибухову та іншу зброю.

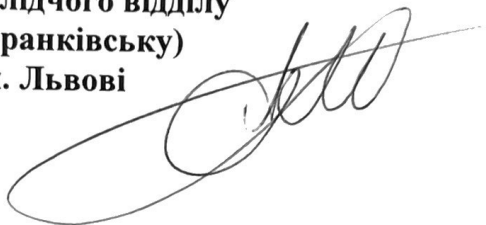
Перебуваючи на посаді т.зв. «полицейского Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики» та в подальшому на посаді т.зв. «полицейского (сотрудника) отдела Министерства внутренних дел России «Стахановский» громадянин України Ситнік М.В. допомагав та допомагає представникам окупаційної влади у проведенні обшуків та фільтраційних заходів з проукраїнським налаштованим населенням на тимчасово окупованій території Луганської області та близькими родичами військовослужбовців Збройних Сил України, які мешкають в тимчасово окупованих м. Хрустальний (м. Красний Луч) та м. Кадіївка (м. Стаханов) Луганської області, з метою встановлення відомостей військового характеру щодо підрозділів Збройних Сил України, зокрема ідентифікації військовослужбовців на місцевості у зоні бойових зіткнень з збройними силами російської федерації, на території Луганської та Донецької області, а також вчиняв інші дії, направлені на забезпечення

функціонування спершу т.зв. «МВС ЛНР» (мовою оригіналу – «МВД ЛНР»), а з 08.11.2023 окупаційних органів та окупаційного режиму рф на території Луганської області, завданням яких було вчинення дій, спрямованих на заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності України, про що достеменно відомо Ситніку М.В.

Таким чином, Ситнік Микола Вікторович, обгрунтовано підозрюється в умисних діях, які виразились в участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

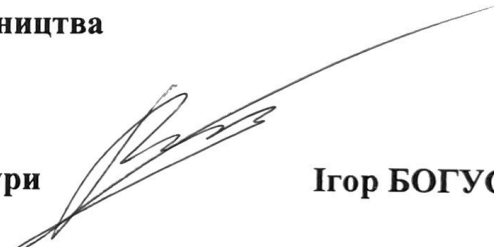
В сукупності Ситнік М.В., обгрунтовано підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 260 КК України.

Старший слідчий П'ятого слідчого відділу
(з дислокацією у м. Івано-Франківську)
ТУ ДБР, розташованого у м. Львові

Микола АНТОШКО

ПОГОДЖЕНО
Прокурор, який здійснює повноваження
прокурора у кримінальному провадженні –
прокурор відділу процесуального керівництва
у кримінальних провадженнях слідчих
територіального управління
Державного бюро розслідувань
Івано-Франківської обласної прокуратури

Ігор БОГУСЕВИЧ

Підозрюваний згідно ст. 42 КПК України має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обгрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної

дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки отримав, права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____

« ____ » год. « ____ » хв. _____ 2024 року

Захисник: _____

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий П'ятого слідчого відділу
(з дислокацією у м. Івано-Франківську)
ТУ ДБР, розташованого у м. Львові**

Микола АНТОШКО